

Andre Vltchek: Proč Západ nemůže vystát Rusy

infokuryr.cz/n/2024/04/05/andre-vltchek-proc-zapad-nemuze-vystat-rusy/

Na západě nemají rádi ty, kteří se brání, kteří proti nim bojují, a hlavně ty, kteří vyhrávají.

Když přijde na Rusko nebo Sovětský svaz, zprávy a historické zprávy jsou rozmazané; na Západě ano, a následně ve všech jeho „klientských státech“. Pohádky se prolínají s realitou, zatímco výmysly jsou mistrovsky vpravovány do podvědomí miliard lidí po celém světě. Rusko je obrovská země, ve skutečnosti největší země na Zemi, pokud jde o území. Je málo obydlená. Je hluboká, a jak kdysi napsal klasický spisovatel: „Rusku není možné rozumět mozkem. Člověk tomu mohl jen věřit.“

Západní mysl obecně nemá ráda věci neznámé, duchovní a složité. Od „starých časů“, zejména od křížových výprav a monstrózních koloniálních výprav do všech koutů světa, se Západanům vyprávěly báje o jejich vlastních „ušlechtilých skutcích“, které vykonali v vypleněných zemích. Všechno muselo být jasné a jednoduché: „Ctnostní Evropané byli civilizujícími divochy a šířili křesťanství, a proto ve skutečnosti zachraňovali ty temné ubohé primitivní duše.

Legendární porážka Řádu německých rytířů prince Alexandra Něvského na zamrzlém jezeře ve 13. století vždy uchvacovala a inspirovala ruský lid v jeho bojích proti cizím vetřelcům, zejména ze Západu.

Desítky milionů v tomto procesu samozřejmě umíraly, zatímco další desítky milionů byly spoutány a přivedeny do „Nových světů“ jako otroci. Zlato, stříbro a další kořist, stejně jako otrocká práce platila (a stále platí) za všechny ty evropské paláce, železnice, univerzity a divadla, ale na tom nezáleželo, protože krveprolití bylo většinou něco abstraktního a daleko od těch přecitlivělých očí západní veřejnosti.

Lidé ze Západu mají rádi jednoduchost, zejména pokud jde o morální definice „dobra a zla“. Nezáleží na tom, jestli je pravda systematicky „masírována“, nebo i když je realita plně vymyšlená. Důležité je, že neexistuje žádná hluboká vina a žádné hledání duše. Západní vládcí a jejich mínění znají své lidi – své „poddané“ – dokonale dobře a většinou jim dávají to, o co žádají. Vládcí a vládcí obecně žijí v symbióze. Navzájem se nadávají, ale většinou mají podobné cíle: žít dobře, žít extrémně dobře, dokud za to ostatní budou muset platit; s jejich bohatstvím, s jejich prací a často s jejich krví.

Kulturně většina občanů Evropy a Severní Ameriky nenávidí platit účet za svůj vysoký život; dokonce se jim hnusí přiznat, že jejich život je extrémně ‚vysoký‘. Rádi se cítí jako oběti. Rádi mají pocit, že jsou „použití“. Rádi si představují, že se obětují pro zbytek světa.

A především nenávidí skutečné oběti: ty, které vraždili, znásilňovali, drancovali a uráželi po desetiletí a staletí.

Nedávné „uprchlické krize“ ukázaly, jak navzdory Evropanům cítí svou kořist. Lidé, kteří je zbohatli a kteří při tom přišli o všechno, jsou ponižováni, opovrhováni a uráženi. Ať už jsou to Afghánci nebo Afričané, obyvatelé Středního východu nebo jižní Asiaté. Nebo Rusové, i když Rusové spadají do své vlastní, jedinečné kategorie.

*

Jakýkoli Rus vypadá bíle. Většina z nich jí nožem a vidličkou, pijí alkohol, vynikají v západní klasické hudbě, poezii, literatuře, vědě a filozofii.

Západním očím vypadají „normálně“, ale ve skutečnosti nejsou.

Rusové vždy chtějí „něco jiného“; odmítají hrát podle západních pravidel.

Tvrdošijně vyžadují, aby zůstali odlišní a zůstali sami.

Když jsou konfrontováni, když jsou napadeni, bojují.

Zřídka udeří první, téměř nikdy nenapadnou.

Ale když jsou ohroženi, když jsou napadeni, bojují s obrovským odhodláním a silou a nikdy neprohrávají. Vesnice a města jsou přeměněny na hroby útočníků. Miliony lidí umírají při obraně své vlasti, ale země přežívá. A děje se to znovu a znovu a znovu, protože západní hordy po staletí útočí a vypalují ruské země, nikdy se nepoučí a nikdy se nevzdávají svého zlověstného snu o dobytí a kontrole tohoto hrdého a odhodlaného kolosu.

Na Západě nemají rádi ty, kteří se brání, kteří proti nim bojují, a hlavně ty, kteří vítězí.

*

Je to mnohem horší

Řád německých rytířů, jak je zobrazen v klasice Alexandra Něvského z roku 1938 S. Ejzenštejna.

Rusko má tento strašný zvyk... nejen že brání sebe a své lidi, ale také bojuje za ostatní, chrání kolonizované a drancované národy, stejně jako ty, které jsou nespravedlivě napadány.

Zachránil svět před nacismem. Dokázalo to za strašnou cenu 27 milionů mužů, žen a dětí, ale dokázalo to; odvážně, hrdě a altruisticky. Ani Západ toto epické vítězství Sovětskému svazu nikdy neodpustil, protože vše, co je nesobecké a obětavé, je vždy v přímém rozporu s jeho vlastními principy, a proto je „extrémně nebezpečné“.

Ruský lid povstal; bojoval a vyhrál v revoluci 1917; událost, která děsila Západ víc než cokoli jiného v historii, protože se pokusil vytvořit plně rovnostářskou, beztřídní a rasově barvoslepou společnost. Zrodil se také internacionalismus, jev, který jsem nedávno popsal ve své knize **Velká říjnová socialistická revoluce: Dopad na svět a zrození internacionalismu** .

Sovětský internacionalismus hned po vítězství ve 2. světové válce velmi, přímo i nepřímo, desítkám zemí na všech kontinentech pomohl postavit se a postavit se evropskému kolonialismu a severoamerickému imperialismu. Západ a zvláště Evropa nikdy neodpustily sovětskému lidu obecně a Rusům zvláště, že pomohli osvobodit jeho otroky.

Tehdy se skutečně začala valit největší vlna propagandy v dějinách lidstva. Od Londýna po New York, od Paříže po Toronto se s monstrózně destruktivní silou rozpoutala propracovaná síť protisovětské a skrytě protiruské hysterie. Byly zaměstnány desítky tisíc „novinářů“, zpravodajských důstojníků, psychologů, historiků i akademiků. Nic sovětského, nic ruského (kromě těch velebených a často „vyrobených“ ruských disidentů) nebylo ušetřeno.

Excesy nebo kontextové chyby Velké říjnové socialistické revoluce a éry před 2. světovou válkou byly systematicky vykonstruovány, zveličovány a poté vryty do západních učebnic historie a vyprávění v masmédiích. V těchto příbězích nebylo nic o krutých invazích a útocích přicházejících ze Západu s cílem zničit mladý bolševický stát. Samozřejmě nebyl prostor pro zmínku o britských, francouzských, amerických, českých, polských, japonských, německých a dalších zruďných krutostech.

Sovětské a ruské názory sotva kdy pronikly do monolitického a jednostranného západního propagandistického vyprávění.

Západní veřejnost jako poslušné ovce přijala dezinformace, kterými byla krmena. Nakonec mnoho lidí žijících v západních koloniích a „klientských státech“ udělalo totéž. Velké množství kolonizovaných lidí se naučilo, jak se obviňovat za svou bídu.

Tehdy došlo k nejabsurdnějšímu, ale jaksi logickému jevu: mnoho mužů, žen a dokonce i dětí žijících v SSSR podlelo západní propagandě. Místo toho, aby se pokusili reformovat svou nedokonalou, ale stále velmi pokrokovou zemi, vzdali se, stali se cynickými, agresivně „rozčarovanými“, zkorumpovanými a naivně, ale pevně prozápadními. Tehdy došlo k nejabsurdnějšímu, ale jaksi logickému jevu: mnoho mužů, žen a dokonce i dětí žijících v SSSR podlelo západní propagandě. Místo toho, aby se pokusili reformovat svou nedokonalou, ale stále velmi pokrokovou zemi, vzdali se, stali se cynickými, agresivně „rozčarovanými“, zkorumpovanými a naivně, ale pevně prozápadními.

Bylo to poprvé a pravděpodobně naposledy v historii, kdy bylo Rusko poraženo Západem. Stalo se to lstí, nestoudnými lžemi, západní propagandou.

To, co následovalo, by se dalo snadno popsat jako genocida.

Gorbačov: nanejvyš, nevysvětlitelně, zločinně pošetilý, když jedná s nejkřutější mafii, jakou kdy svět viděl.

Sovětský svaz byl nejprve ukolébán v Afghánistánu, pak byl smrtelně zraněn tamní válkou, závody ve zbrojení se Spojenými státy a závěrečnou fází propagandy, která doslova proudila jako láva z různých nepřátelských západních států podporovaných rozhlasových stanic. . Důležitou roli samozřejmě sehráli i místní „disidenti“.

Za Gorbačova, „užitečného idiota“ Západu, se věci staly extrémně bizarními. Nevěřím, že byl placen za zničení vlastní země, ale udělal téměř vše, aby ji zahnal do země; přesně to, co po něm Washington chtěl, aby udělal. Pak se před celým světem mocný a hrdý Svaz sovětských socialistických republik náhle otřásl v agónii, pak vydal hlasitý výkřik a zhroutil se; zemřel bolestivě, ale rychle.

Zrodil se nový turbokapitalista, bandita, prooligarcha a zmateně prozápadní Rusko. Rusko, kterému vládl alkoholik Boris Jelcin; muž milovaný a podporovaný Washingtonem, Londýnem a dalšími západními centry moci.

Bylo to naprosto nepřirozené, nemocné Rusko – cynické a nesoucitné, vybudované myšlenkami někoho jiného – Rusko *rádia Svobody a Hlasu Ameriky*, BBC, černých obchodníků, oligarchů a nadnárodních korporací.

Odvažuje se nyní Západ tvrdit, že Rusové ve Washingtonu do něčeho „zasahují“? Zbláznili se?

Washington a další západní metropole nejenže „zasahovaly“, otevřeně rozbily Sovětský svaz na kusy a poté začaly kopat do Ruska, které bylo v té chvíli napůl živé. Je to všechno zapomenuto, nebo je západní veřejnost opět plně „nevědomá“ toho, co se dělo během těch temných dnů?

Západ neustále plival na zbídačenou a zraněnou zemi, odmítal dodržovat mezinárodní dohody a smlouvy. Nenabízelo žádnou pomoc. Nadnárodní společnosti byly uvolněny a začaly „privatizovat“ ruské státní společnosti, v podstatě kradly to, co bylo vybudováno potem a krví sovětských dělníků během dlouhých desetiletí.

Rušení? Dovolte mi zopakovat: byl to přímý zásah, invaze, uchvácení zdrojů, nestoudná krádež! Chci o tom číst a psát, ale už o tom moc neslyšíme, že?

Nyní nám říkají, že Rusko je paranoidní, že jeho prezident je paranoidní! S rovnou tváří Západ lže; předstírat, že se nepokusilo zavraždit Rusko.

Ty roky... Ty prozápadní roky, kdy se Rusko stalo poloklientským státem Západu, nebo to nazvěte polokolonií! Ze zahraničí nepřicházelo žádné slitování, žádný soucit. Mnoho z těch idiotů – kuchyňských intelektuálů z Moskvy a provincií – se náhle probudilo, ale bylo příliš pozdě. Mnoho z nich najednou nemělo co jíst. Dostali to, oč jim bylo řečeno, aby požadovali: svou západní „svobodu a demokracii“ a kapitalismus západního typu nebo shrnuto: totální kolaps.

Dobře si pamatuji, jak to bylo ‚tenkrát‘. S hrůzou jsem se začal vracet do Ruska, pracoval jsem v Moskvě, Tomsku, Novosibirsku, Leningradu. Akademici z *Akademie Gorodok* mimo Novosibirsk prodávali své knihovny v třesnutých mrazech, v temných podchodech novosibirského metra... Běhá na březích... Staří lidé v důchodu umírající hladu a zimou za masivními dveřmi z betonových bloků... nevyplacené platy a hladoví horníci, učitelé...

Rusko pod smrtícím objetím Západu, poprvé a doufejme, že naposledy! Rusko, jehož délka života náhle klesla na africkou subsaharskou úroveň. Rusko ponížené, divoké, v hrozných bolestech.

*

A ta noční můra netrvala dlouho

Památník prince Alexandra Něvského, inkarnace ruské nezdolnosti.

A to, co se stalo – ty krátké, ale hrozné roky za Gorbačova a Jelcina, ale především pod západním diktátem – nebude nikdy zapomenuto, nebude odpuštěno.

Rusové moc dobře vědí, co už nechtějí!

Rusko se znovu postavilo. Obrovský, rozhořčený a odhodlaný žít svůj vlastní život, po svém. Ze zbídačeného, ponižovaného a okradeného národa, podřízeného Západu, se země vyvinula a během pár let se svobodné a nezávislé Rusko opět zařadilo mezi nejnádhornější a nejmocnější země na Zemi.

A stejně jako před Gorbačovem je Rusko opět schopno pomoci těm národům, které jsou pod nespravedlivými a krutými útoky západního impéria.

Muž, který vede tuto renesanci, prezident Vladimir Putin, je tvrdý, ale Rusko je ve velkém ohrožení a svět také – není čas na slabochy.

Prezident Putin není dokonalý (kdo vlastně je?), ale je skutečným vlastencem a trůfám si říct, že internacionalistou.

Nyní Západ opět nenávidí Rusko i jeho vůdce. Není divu; neporažené, silné a svobodné Rusko je nejhorší představitelný nepřítel Washingtonu a jeho poručíků.

Tak to cítí Západ, ne Rusko. Navzdory všemu, co se mu stalo, navzdory desítkám milionů ztracených a zničených životů, bylo Rusko vždy připraveno ke kompromisu, dokonce odpustit, ne-li zapomenout.

*

Zde je něco hluboce patologického v psychice Západu

Nemůže přijmout nic menšího než úplné a bezpodmínečné podrobení. Musí řídit, mít na starosti a nad vším; musí se cítit výjimečně. I když zabíjí a zruinuje celou planetu, trvá na tom, že se bude cítit nadřazený zbytku světa.

Tato víra ve výjimečnost je skutečným západním náboženstvím, mnohem více než dokonce křesťanstvím, které tam po desetiletí ve skutečnosti nehrálo žádnou důležitou roli. Výjimečnost je fanatická, je fundamentalistická a nezpochybnitelná.

Trvá také na tom, že jeho příběh je jediný dostupný kdekoli na světě. Že Západ je vnímán jako morální vůdce, jako maják pokroku, jako jediný kompetentní soudce a guru.

Lži se hromadí na lžích. Jako ve všech náboženstvích platí, že čím absurdnější je pseudorealita, tím brutálnější a extrémnější jsou metody používané k jejímu udržení. Čím směšnější jsou výmysly, tím silnější jsou techniky používané k potlačení pravdy.

Dnes jsou v Impériu zaměstnány statisíce „akademiků“, učitelů, novinářů, umělců, psychologů a dalších vysoce placených profesionálů ve všech částech světa, a to pouze pro dva cíle – oslavit západní narativ a zdiskreditovat všechny který mu stojí v cestě; odvážit se to napadnout.

Rusko je nejnenáviděnějším protivníkem Západu, téměř na druhém místě je Čína, blízký spojenec Ruska.

Propagandistická válka rozpoutaná Západem je tak šílená, tak intenzivní, že i někteří evropští a severoameričtí občané začínají zpochybňovat příběhy přicházející z Washingtonu, Londýna a odjinud.

Kamkoli se člověk obrátí, tam je ohromná směs lží, pololží, polopravd; složitá a nesplavná bažina konspiračních teorií. Rusko je napadáno za to, že se vměšuje do vnitřních záležitostí USA, za obranu Sýrie, za to, že stojí na straně bezbranných a zavražďovaných národů, za to, že má vlastní mocná média, za dopování svých sportovců, za to, že je stále komunisté, že už není socialistické; ve stručnosti: za všechno představitelné i nepředstavitelné.

Kritika země je tak důkladná a směšná, že si člověk začíná klást velmi legitimní otázky: „A co minulost? A co západní vyprávění týkající se sovětské minulosti, zejména porevolučního období a období mezi dvěma světovými válkami?“

Čím více analyzuji tuto současnou západní protiruskou a protičínskou propagandu, tím více jsem odhodlaný studovat a psát o západním vyprávění o sovětských dějinách. Rozhodně plánuji tyto záležitosti v budoucnu prozkoumat společně se svými přáteli – ruskými a ukrajinskými historiky.

*

V očích Západu jsou Rusové ‚zrádci‘

Místo toho, aby se přidali k lupičům, stáli po boku „ubožáků světa“ v minulosti i nyní. Odmítli prodat svou vlast a zotročit své vlastní lidi. Jejich vláda dělá vše pro to, aby bylo Rusko soběstačné, plně nezávislé, prosperující, hrdé a svobodné.

Pamatujte, že „svoboda“, „demokracie“ a mnoho dalších pojmů znamenají v odlišných částech světa zcela odlišné věci. To, co se děje na Západě, nelze nikdy popsat jako „svobodu“ v Rusku nebo v Číně a naopak.

Frustrované, hroučící se, atomizované a egoistické společnosti Evropy a Severní Ameriky už neinspirují ani své vlastní lidi. Ročně jich unikají miliony do Asie, Latinské Ameriky a dokonce i do Afriky. Únik před prázdnotou, nesmyslností a emočním chladem. Ale není věcí Ruska nebo Číny říkat jim, jak mají žít, nebo nežít!

Mezitím velké kultury jako Rusko a Čína nepotřebují a nechťejí, aby jim lidé ze Západu říkali, co je svoboda a co je demokracie.

Neútočí na Západ a očekávají totéž na oplátku.

Je skutečně trapné, že země zodpovědné za stovky genocid, za stovky milionů zavražděných lidí na všech kontinentech si ještě dovolují poučovat ostatní.

Mnoho obětí se příliš bojí mluvit.

Rusko není.

Je složené, laskavé, ale plně odhodlané se v případě potřeby bránit; sebe stejně jako mnoho dalších lidských bytostí žijících na této krásné, ale hluboce zizvené planetě.

Ruská kultura je obrovská: od poezie a literatury po hudbu, balet, filozofii... Ruská srdce jsou měkká, snadno se rozplývají, když se k nim přistupuje s láskou a laskavostí. Ale když jsou ohroženy miliony životů nevinných lidí, srdce i svaly Rusů se rychle promění v kámen a ocel. V takových chvílích, kdy jen vítězství mohlo zachránit svět, jsou ruské pěsti tvrdé a totéž platí o ruském brnění.

Na sadistickém, ale zbabělém Západě se ruské odvaze nevyrovná.

Naděje i budoucnost se nezvratně posouvají k východu.

A proto je Rusko Západem zoufale nenáviděno.

Autor: Andre Vltchek je filozof, romanopisec, filmař a investigativní novinář. Pokryl války a konflikty v desítkách zemí. Tři z jeho posledních knih jsou poctou „Velké říjnové socialistické revoluci“, revolučnímu románu „Aurora“ a bestselleru politické literatury faktu: „Odhalování lží říše“. Podívejte se na jeho další knihy zde. Podívejte se na Rwanda Gambit, jeho přelomový dokument o Rwandě a DR Congo a jeho film/dialog s Noamem Chomskym „O západním terorismu“. Vltchek v současné době žije ve východní Asii a na Středním východě a nadále pracuje po celém světě. Lze ho kontaktovat prostřednictvím jeho webových stránek a Twitteru.

ZDROJ